

Åbningstale af Anni Rindum, 2021.

Rasmus Bjørn (f. 1973) du er uddannet fra Det Fynske Kunstakademi i 2003.

Rasmus i dine yngre år, må jeg nok godt sige, var du kendt for dit urbane street-inspirerede univers, og dine pinball-tegninger og arkadeinstallationer som har været vist både nationalt og internationalt.

I de seneste par år har dine værker bevæget sig væk fra det byinspirerede kulturelle univers og henimod en fortolkning af forholdet mellem menneske og natur. Du siger selv, at det også har noget at gøre med ændringerne af dit geografiske univers.

Forholdet mellem natur og menneske er allestedsnærværende. Naturopfattelser varierer i takt med kulturhistoriske perioder og forskellige kulturelle traditioner. Forholdet mellem natur og menneske skildres ofte som en modsætningsfyldt relation. Uanset om naturen betragtes som noget der skal inddæmmes, tæmmes og kultiveres eller som en organisme vi selv er en del af, så er vi alle prisgivet naturens kræfter.

Menneskets forhold til naturen. Ja, netop dette forhold har de seneste årtier ændret sig markant. Klimaforandringer udfordrer vores forhold til naturen og stiller spørgsmål til vores ansvar for naturens tilstand, mens den teknologiske udvikling ændrer vores syn på, hvad der er naturligt og unaturligt, og hvad der er rigtigt og forkert.

Også i et lidt længere tidsperspektiv har vores forhold til naturen og vores mulighed for at influere på naturskabte fænomener ændret sig betydeligt. Engang havde vi f.eks. svært ved at forudsige naturkatastrofer, og der fandtes ikke vacciner, som kunne bremse spredningen af en virusepidemi, der bredte sig med stor hast. I dag kan meteorologer forudsige, om vi får storm eller andet voldsomt vejr, seismologer kan sende advarsler ud om eventuelle tsunamier efter jordskælv, og bryder en virusepidemi eller pandemi, er vi i langt højere grad rustet til at udvikle en vaccine, som kan bremse epidemien og redde menneskeliv.

For at forstå disse tanker uden så mange ord er det godt vi har dig til at visualisere betydningen af sammenhængen mellem menneske og natur. I romantikken ser vi at malerierne udstiller en slags idyl. I samfundet både dengang og i dag er der mange ting, som kunne fungere bedre. Derfor kan det virke som en naturlig ting, at kunsten fremstiller det smukke i stedet for alt det grimme i samfundet.

Hvor man f.eks. i Det moderne gennembrud, som kom senere i 1800-tallet, ville fremstille aktuelle problemstillinger, ville man her samle folket om positive ting.

I Danmark taler vi også ofte om Guldalderen, hvilket er placeret i ca. samme periode som Romantikken.

Dette siger noget om, at vi også i dag sætter stor pris på de smukke og idylliske landskabsmalerier, der blev malet i Romantikken. Der var ikke noget abstrakt, som man skulle tænke over. Man kunne se, hvad det skulle forestille.

Der er ikke noget, ***Frokost i det grønne*** oliemaleri skabt af den franske maler Édouard Manet, over Rasmus Bjørns malerier.

Hvis der skal drages sammenligninger med noget kunsthistorisk er det snarere den naturromatiske strømning, der ses i fransk kunst hos Theodore Rousseau fx SOLNEDGANG I SKOVEN. Landskabsmaleriet udmøntede den romantiske følelse sig i en dyrkelse af naturen som mystisk og vild. Naturen blev et sted, der kunne stimulere og opildne menneskets længsler og et sted hvor individet kunne fortabe sig.

Rasmus, dit udtryk er ikke vildt og ophidsende. Du udtrykker ro og lyst til fordybelse i dit overraskende kulturelle og naturskabte univers.

Man kan fortabe sig i sammenhængen. Man kan lade tankerne og fantasien få vinger.

”Kulturminister Joy Mogensen siger i en pressemeddelelse:

”Kunsten er limen i vores liv – den beriger og bevæger os. Den samler os og giver os en følelse af fællesskab og sammenhold.

Rasmus. TAK fordi du beriger os.